

Evenimentul zilei – 16 noiembrie 2011

Cine a fost Nicu Ceaușescu? Ispita comunismului dinastic (XI)

L-am văzut pe Nicu la un simpozion la Facultatea de Istorie, el era de-acum vicepreședinte pe Centrul Universitar București, i-am povestit situația aberantă de la ședința ASC.

Lucrurile s-au calmat fără urmări. Erau doi frați Pișcoci: cel mare, Mihai, ținea seminarul de socialism științific al profesorului Vasile Nichita, era de fapt interesat de Croce și eventual Gramsci. Cel mic, Gheorghe, venise, cred, din producție, oricum era membru de partid când a intrat în facultate. Eram în relații foarte bune. Peste ani, mi-a scris Monica Lovinescu să mă întrebe ce este cu acest Pișcoci care o abordase cu tot felul de mizerii împotriva lui Vlad Georgescu și a mea. Ajunsesse prin 1986 la Paris, unde a deschis (cu ce bani oare?) o librărie specializată în lucrări de extremă dreaptă și stângă, inclusiv ale negaționiștilor Holocaustului gen Faurisson și Garaudy. Cel care în țară se specializase în opera metafizică a lui Lucian Blaga a virat după plecarea sa din țară (și-a luat și numele nevastei, a devenit Pișcoci-Dănescu) într-o direcție foarte ciudată (mă exprim eufemistic). Cazul său îmi amintește de acela al lui Ivan Deneș despre care am avut prilejul să scriu pe site-ul "Contributors".

Când, în 1973, profesorul Radu Florian a declinat să fie îndrumătorul științific al lucrării mele pentru sesiunea națională a cercurilor științifice studentești care urma să aibă loc la Cluj, "Noua Stângă între utopie și disperare", Mihai Pișcoci nu m-a refuzat (nu puteai prezenta o lucrare dacă nu aveai un îndrumător științific oficial, așa era regulamentul). Nu știu motivele gestului lui Florian, dar deschiderea lui Pișcoci a dus de fapt la primul meu articol apărut în "Revista de filosofie" (eram student în anul IV). Din ce mi s-a spus, primisem premiul I, dar reprezentanta partidului, nefasta Olivia Clătici, m-a retrogradat la premiul III. Premiul I l-a primit un student la sociologie din Iași, ginerele lui Miu Dobrescu. N-am avut probleme, lucrarea sa era foarte bună din câte țin minte. A venit la mine redactorul-șef al "Revistei de filosofie" care mi-a cerut textul pentru publicare. Începea astfel o lungă colaborare cu acea revistă și o relație de comunicare intelectuală cu esteticianul Mihai Ciurdariu, specialist în Eminescu, redactorul-șef adjunct. Cât despre redactorul-șef, am aflat în anii din urmă că era unul dintre informatorii zeloși ai Securității în privința lui Constantin Noica și oare a câtor altora. Pe Mihai Pișcoci l-am revăzut o singură dată, în martie 1990, în timpul vizitei mele în țară, prima de la plecarea din 1981. Era președintele unei Ligi Republicane Antimonarhiste.

Odată, era prin 1972, a venit Vasile Bontaș (asistent la matematică, ulterior ajuns secretar al CC al UTC) la noi, la filosofie, să mă cheme la etajul întâi: "Dorește cineva să vă vadă". Acel cineva era Nicu, vicepreședintele Consiliului pe Universitate. Printre cei care au lucrat în acele structuri a fost și Antonie Iorgovan, constituționalistul lui Ion Iliescu. Am intrat și m-a luat direct: "Știi că maică-ta lucrează la Sanepid. Am nevoie de ajutor". "Despre ce este vorba?", l-am întrebat. "Pregătim balul de Revelion și avem nevoie de o aprobare de la Sanepidul Capitalei ca să putem folosi sala de la Cantina Grozăvești". Am rămas perplex: iată-mă în fața unuia dintre cei mai puternici oameni din România, rugat să intervin pe lângă maică-mea care era șefa secției de igienă școlară la ceea ce numea Inspectoratul Sanitar al Capitalei. I-am spus că mama era plecată în Bulgaria la o conferință științifică, dar că pot vorbi chiar cu directorul Sanepidului,

doctorul Andrei Kelemen. Am făcut-o imediat, i-am spus că este rugămintea lui Nicu Ceaușescu; totul s-a rezolvat într-o secundă. L-am întrebat atunci cum de a ajuns să apeleze la mine, când el poate să intervină direct oriunde și lucrurile se rezolvă instantaneu. Mi-a răspuns: "Nu pot suna toată ziua în toate părțile spunând cine sunt". I-am replicat atunci că ar fi bine să-și oprească ascensiunea politică la acel nivel unde poate face lucruri cât de cât benefice. S-a uitat lung la mine și mi-a răspuns: "Ai dreptate, asta i-au făcut și soră-mii". Cine erau cei care "i-au făcut-o?" Evident, părinții săi care îl pregăteau pentru o carieră pe care, probabil, nu și-a dorit-o, dar pe care a acceptat-o fără urmă de rezistență. Ale cărei efecte mai întâi le-a savurat, iar apoi a plătit pentru ele. Exact opusul situației lui Jean Maurer, al cărui părinte i-a spus cât se poate de clar că nu are ce căuta în structurile politice.

<http://www.evz.ro/detalii/stiri/senatul-evz-cine-a-fost-nicu-ceausescu-ispita-comunismului-dinastic-xi-954042.html>